

rodzie i w kierownictwie państwa, a na przyszłość ma w Niemczech istnieć tylko jedno państwo, rządzone prawem. Taką jest wola całego narodu niemieckiego. To było myśłą przewodnią rewolucji.

Przewodniczącymi wybrano Leinerta (większość socjalistyczna), Seeglera (młodo socjalista) i Gromelkę, jako zastępcę z frontu zachodniego. Sekretarzami trzech socjalistów większości, trzech młodo socjalistów i po jednym zastępcy frontu wschodniego, zachodniego i marynarki.

Wniosek delegata bawarskiego, aby Libknechta i Różę Luksenburg z powodu ich zasług dla rewolucji zaprosić na kongres, jako gości, odrzucono wśród wielkiej wesołości.

Komisarz ludowy Maeller złożył sprawozdanie. Podczas jego mowy pojawili się delegaci tłumu, demonstrującego przed gmachem parlamentu. Byli to zwolennicy grupy Spartakusa, którzy przedłożyli szereg żądań. Wśród wielkiego niepokoju oświadczył przewodniczący Leinert, że kongres przyjmuje te żądania do wiadomości i przeprowadzi nad nimi dyskusję.

Charakterystycznym dla oceny sytuacji jest, że minister spraw zagranicznych dr. Solf ustąpił ze swego stanowiska i to właśnie w chwili, gdy rozstrzygają się losy rządu.

W każdym razie koalicja, jak się obecnie okazuje, jest zdecydowana wywrzeć bardzo silny nacisk na Niemcy w kierunku antybolszewickim. Nacisk ten stoi w łączności z akcją koalicji podjętą przeciw bolszewikom w Rosji.

Powrót wojsk z frontu odbywa się powoli i natrafia na liczne trudności, które potęguje szerząca

powszechna konsolidacja narodu: powstał „Narodni Vybor”, który ujął w swoje ręce kierunek czeskiej

polityki. Do tego, jakby prowizorycznego rządu, przystąpiły wszystkie stronnictwa, istniejące w Czechach. Nikomu nawet przez myśl nie przeszło stosować ostracyzm do jakichkolwiek prądów politycznych, wykluczać od udziału w budowie państwa czeskiego jakiejkolwiek grupy, stojące na gruncie narodowym. Najradykałniejsi politycy nie zaryzykowali zastrzeżeń i nie próbowali podnosić uroszczeń do przewagi w imię socjalnych programów, na rzecz jakiejś „ludowej” republiki.

Dzięki sile zbrojnej potrafili Czesi obalić niemieckie rządy gminne w miastach, mających ogromną przewagę ludności niemieckiej, jak Berne i Olomuniec i wprowadzić na ich miejsce komisje mieszane z czeską większością. Niemcy protestują i wyrażają swoje oburzenie, ale wkońcu poddają się przemocy.

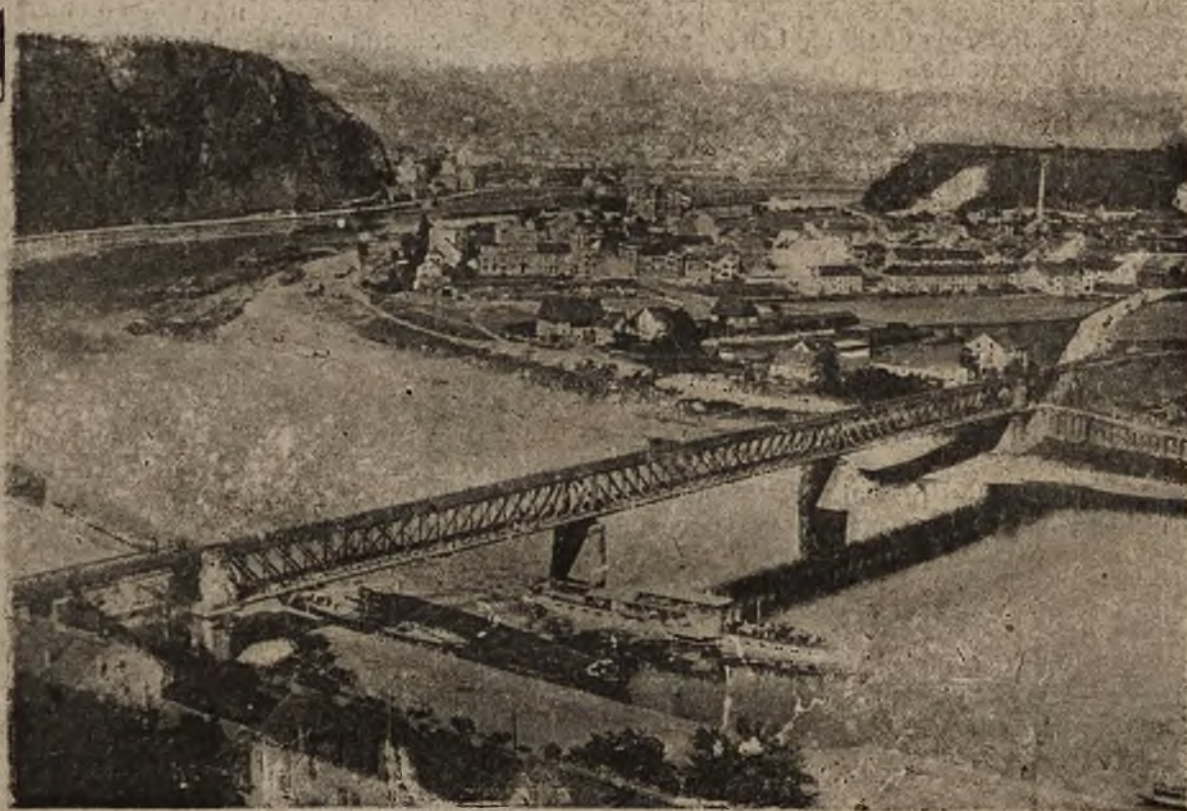
Czesi postanowili utrzymać jednolitość historycznego państwa czeskiego i odrzucają wszelką myśl wydzielenia niemieckich okręgów. „Kto nie chce pozostać w państwie czeskim, może wyemigrować” — taką odpowiedź dali Niemcom, którzy żądali, aby im wolno było na zasadzie samostanowienia narodów przyłączyć się do niemieckiej Austrii — a gdy niektóre miasta niemieckie spróbowały nawiązać polityczne stosunki z rządem austriacko-niemieckim, wojska czeskie natychmiast wkroczyły, aby przekonać „zdrajców stanu”, że siła leży po stronie czeskiego państwa.

Niemcy austriaccy w odpowiedzi na stanowisko Czechów stworzyli odrębny rząd dla niemieckich prowincji Czech i wystąpili do walki z rządem czeskim. Wynik walki był ten, że obecnie wojska czeskie wkroczyły do okręgów niemieckich i zdobywają je z bronią w ręku.

Nowa Czechy: Husinec, miejsce urodzenia Husa.

(Lip. b. pras)

Nowe Czechy: Miasto Usti (Aussig) zdobyte przez wojsko czeskie.

(Lip. b. pras)

się wśród mas wojskowych dezercy, a co za tem idzie, anarchia.

Tak więc Niemcy schodzą powoli w fazę, jaką przeżywała Rosja przed kilku miesiącami.

Nowe Czechy.

Przywódcy narodu czeskiego budują państwo czeskie energicznie i konsekwentnie, a przytem bezwzględnie. Żadne doktryny polityczne nie krępują ich działalności; jedynym wskazaniem jest dla nich czeski interes państwowy. Gdzie to korzystne stosują zasadę etnograficzną; w innych wypadkach powołują się na prawa historyczne, a i samostanowienia narodów nie pomijają, gdy to im dogadza. Słowaczyna nigdy, w żadnym okresie nie należała do państwa czeskiego; obecnie ma być wcielona na podstawie samostanowienia. Wobec Niemców czeskich wysuwają prawa historyczne; przeciwko Polakom służy im tendencyjnie naciągana etnografia; ale gdzie chodzi o przymnożenie państwu czeskiemu obszaru i ludności, dobre są wszystkie środki i wszystkie teorie.

W przeprowadzeniu planów pomagają im dwie okoliczności: aureola absolutnego zaufania i bezwarunkowego poparcia koalicji i wspierania, budująca i niewzruszona solarność społeczeństwa.

Skoro tylko stało się widocznem, że rozpad Austrii jest nieunikniony, nastąpiła w Czechach

Nowe Czechy: Miejscowość kapitałowa czeska Goplice w części niemieckiej Czech.

(Lip. b. pr.)